

Излиза едно Селянче. То е въ кожухче и цар-
вули. Застава прѣдъ Вѣтърътъ. Пѣе.

Селянчето:

Духай, Вѣтре сѣверняко,
Азъ кожухче имамъ яко,
И царвули и калпакъ, —
И отъ тебъ съмъ по-юнакъ!

Духай, духай, снѣгъ помитай,
Духай, духай и не питай!
Тѣй облѣченъ въ зименъ день
Страхъ не ме е, Вѣтре, менъ!

Гордо отминава.

Дѣца — хоръ!

Слънце слабо грѣе,
Зименъ вѣтъръ вѣе,
Духа и налита,
Ситенъ снѣгъ помита . . .
Скрѣжъ полята е покрилъ,
Студъ водата замразилъ.

Бурята сърдита,
Въ злоба упорита,
Е кръвница люта —
Мащеха нечута . . .
Вмѣсто пѣсни, веселъ гласъ
Има бѣсни вихри, мразъ!

Излиза Сирачето. То е блѣдо, изпито, съ вѣхта
дрешка и скжсани обуца. Пѣе тжжно.